

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Joanna Król-Szymielewicz

Protokolant: Małgorzata Weres

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 października 2019 r. we W.

sprawy z odwołania K. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 25 czerwca 2019r. nr (...)

o zasiłek chorobowy

I. oddala odwołanie;

II. zalicza koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. decyzją z dnia 25 czerwca 2019r.,Nr (...), działając na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2016. 963) w zw. z art. 3 ust.4, art. 36 ust.4, art. 43 i art. 49 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2017.1368) przyznał ubezpieczonej K. M. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 25 lipca 2018r. do dnia 28 września 2018r. od podstawy wymiaru w kwocie 2.300,32 zł.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 159) świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą przysługują osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zwanym dalej ubezpieczonym.

Na podstawie art. 36 ust. 4 cyt. ustawy, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego ustala się z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskanego u płatnika składek w okresie nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego, w trakcie którego powstała niezdolność do pracy.

Ponadto zgodnie z art. 48 ust.2 ustawy, powyższy przepis art. 36 ust.4 stosuje się odpowiednio przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu niebędącemu pracownikiem.

Organ rentowy wskazał także, iż w myśl art. 43 ustawy zasiłkowej, podstawy wymiaru zasiłku nie ustala się na nowo, jeżeli między okresami pobierania zasiłków zarówno tego samego rodzaju, jak i innego rodzaju nie było przerwy albo przerwa była krótsza niż 3 miesiące kalendarzowe.

Zaś zgodnie z art. 49 ust. 1 pkt. 1 cyt. ustawy, jeżeli niezdolność do pracy powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego, podstawę wymiaru zasiłku stanowi najniższa miesięczna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe za miesiąc, w którym powstało prawo do zasiłku, po odliczeniach, o których mowa w art. 3 pkt 4 – dla ubezpieczonych, dla których określono najniższą podstawę wymiaru składek.

Organ rentowy podniósł, iż powyższa zasada ma zastosowanie zarówno wówczas, gdy niezdolność do pracy ubezpieczonego niebędącego pracownikiem powstała w pierwszym miesiącu kalendarzowym ubezpieczenia chorobowego, jak i wówczas, gdy niezdolność do pracy powstała w drugim miesiącu ubezpieczenia, jeżeli pierwszy miesiąc jest niepełnym miesiącem kalendarzowym ubezpieczenia.

W dalszej kolejności organ rentowy wskazał, iż z akt sprawy wynika, że ubezpieczona podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej w okresie od dnia 20 stycznia 2017r. do dnia 12 lipca 2017r. Ubezpieczona wystąpiła z wnioskiem o wypłatę zasiłku macierzyńskiego za okres od 13 lipca 2017r. do 11 lipca 2018r.

Przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku macierzyńskiego uwzględniony został przychód za pełne miesiące ubezpieczenia, tj. od lutego 2017r. do kwietnia 2017r. w przeciętnej kwocie 5500 zł, tym samym podstawę wymiaru zasiłku macierzyńskiego stanowiła kwota 4745,97 zł (5500 zł po odliczeniu 13,71% podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe).

W okresie od 13 lipca 2017r. do 11 lipca 2018r. ubezpieczona podlegała jedynie ubezpieczeniu zdrowotnemu z tytułu pobierania zasiłku macierzyńskiego. Organ rentowy podniósł, że w tym okresie ubezpieczona nie podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej.

Zaś ponownie do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej ubezpieczona przystąpiła od dnia 25 lipca 2018r.

Po wykorzystaniu zasiłku macierzyńskiego ubezpieczona wystąpiła z wnioskiem o wypłatę zasiłku chorobowego za okres od 10 lipca 2018r. do 28 września 2018r. Z uwagi na fakt, że ubezpieczona przystąpiła do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od dnia 25 lipca 2018r., organ rentowy wypłacił jej zasiłek chorobowy od 25 lipca 2018r. do 28 września 2018r.

Nadto ze względu na okoliczność, iż prawo do zasiłku powstało przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego, jako podstawę wymiaru tego zasiłku organ rentowy przyjął kwotę 2300,32 zł (najniższa podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe za lipiec 2018r. tj. 2665,80 zł po odliczeniu 13,71% tej kwoty).

Dla poparcia swego stanowiska w sprawie organ rentowy przywołał poglądy Sądu Najwyższego wyrażone:

- w uchwale z dnia 04.10.2018r. sygn. akt III UZP 6/18, zgodnie z którą: „od dnia 1 stycznia 2016 r. wystąpienie po zakończeniu pobierania zasiłku macierzyńskiego nieprzekraczającej 30 dni przerwy w podleganiu dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu przez ubezpieczonego niebędącego pracownikiem, powoduje, że podstawę wymiaru zasiłku chorobowego dla tego ubezpieczonego ustala się zgodnie z art. 48a ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 15 maja 2015 r. o zmianie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2015 r., poz. 1066), natomiast nie stosuje się art. 43 w związku z art. 48 ust. 2 tej ustawy.”,

- oraz pogląd przedstawiony w uchwale SN z 25.10.2018r. sygn. akt III UZP 8/18, w której wskazano, że: „w stanie prawnym obowiązującym do 31 grudnia 2015 r. wystąpienie po zakończeniu pobierania zasiłku macierzyńskiego przerwy w podleganiu dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu przez ubezpieczonego niebędącego pracownikiem, powoduje, że podstawę wymiaru zasiłku z ubezpieczenia chorobowego tego ubezpieczonego ustala się zgodnie z art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych

z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz. U. z 2017 r., poz. 1368 ze zm.), natomiast nie stosuje się art. 43 w związku z art. 48 ust. 2 tej ustawy.”

Mając na uwadze powyższe stanowisko Sądu Najwyższego, organ rentowy podał, że wystąpienie przerwy w ubezpieczeniu chorobowym, spowodowanej nieprzystąpieniem do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego w dniu następnym po zakończeniu pobierania zasiłku macierzyńskiego, wyłącza możliwość zastosowania art. 43 ustawy zasiłkowej do ustalenia podstawy wymiaru zasiłku z tytułu niezdolności do pracy powstałej w kolejnym okresie ubezpieczenia chorobowego i przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego tego ubezpieczenia, albowiem tę sytuację reguluje wprost art. 49 ustawy zasiłkowej.

Ubezpieczona K. M. w ustawowym terminie złożyła odwołanie od w/w decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w którym domagała się:

- po pierwsze zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego po zakończeniu okresu pobierania zasiłku macierzyńskiego, tj. od dnia 12 lipca 2018r. do dnia 28 września 2018r.;

- a po drugie przyznania jej prawa do w/w zasiłku chorobowego od podstawy wymiaru wynoszącej 4.745,97 zł.

Ponadto ubezpieczona wniosła o zasądzenie od organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki minimalnej.

Zaskarżonej decyzji ubezpieczona zarzuciła naruszenie art. 43 ustawy zasiłkowej oraz błędne przyjęcie, że ubezpieczona podlegająca dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej, po okresie pobierania zasiłku macierzyńskiego, miała obowiązek ponownego zgłoszenia się do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego w dniu następnym po zakończeniu pobierania zasiłku macierzyńskiego.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie, ubezpieczona zarzuciła, że co prawda w okresie pobierania zasiłku macierzyńskiego nie jest opłacana przez ubezpieczonych składka na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe, jednakże okres ten nie może być traktowany jako przerwa w podleganiu dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. W tym zakresie ubezpieczona powołała się na wyrok SN z dnia 13 lutego 2018r., sygn. akt II UK 698/16 (OSNP 2018/10/139), zgodnie z którym pobieranie zasiłku macierzyńskiego nie powoduje ustania dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego osoby prowadzącej działalność gospodarczą, jeżeli nie spełniają się przesłanki ustania tego ubezpieczenia z art. 14 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Ubezpieczona wskazała, że tę wykładnię potwierdziło kolejne orzeczenie Sądu Najwyższego, tj. wyrok z 17.04.2018r., I UK 73/17 (Lex nr 2540111).

Mając na uwadze powyższe orzecznictwo SN, ubezpieczona zarzuciła, że nie zasługuje na uwzględnienie stanowisko organu rentowego, iż w okresie od 12 lipca 2018r. do dnia 25 lipca 2018r. nie podlegała ona dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej, a co spowodowało konieczność ponownego ustalenia podstawy wymiaru należnego jej zasiłku chorobowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

Organ rentowy podtrzymał argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona K. M. (lat 29) prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą polegającą na udzielaniu porad psychologicznych i z tego tytułu podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od dnia 20 stycznia 2017r. do dnia 12 lipca 2017r.

W dniu 13 lipca 2017r. ubezpieczona urodziła dziecko i w związku z tym wystąpiła z wnioskiem o wypłatę zasiłku macierzyńskiego za okres od 13 lipca 2017r. do 11 lipca 2018r.

W okresie od 13 lipca 2017r. do 11 lipca 2018r. ubezpieczona pobierała zasiłek macierzyński. Przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku macierzyńskiego ZUS uwzględnił przychód za pełne miesiące ubezpieczenia, tj. od lutego 2017r. do kwietnia 2017r. w przeciętnej kwocie 5.500 zł, tym samym podstawę wymiaru zasiłku macierzyńskiego stanowiła kwota 4.745,97 zł (5.500 zł po odliczeniu 13,71% podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe).

W okresie od 13 lipca 2017r. do 11 lipca 2018r. ubezpieczona podlegała jedynie ubezpieczeniu zdrowotnemu z tytułu pobierania zasiłku macierzyńskiego.

Łącznie w okresie od 13 lipca 2017r. do 24 lipca 2018r. ubezpieczona nie podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej – brak było zgłoszenia ubezpieczonej do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego w tym czasie.

Po zakończeniu okresu pobierania zasiłku macierzyńskiego, ubezpieczona przystąpiła ponownie do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej w dniu 25 lipca 2018r.

Ponadto po wykorzystaniu zasiłku macierzyńskiego ubezpieczona wystąpiła z wnioskiem o wypłatę zasiłku chorobowego za okres od 10 lipca 2018r. do 28 września 2018r.

Z uwagi na fakt, że ubezpieczona przystąpiła do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego dopiero od dnia 25 lipca 2018r., organ rentowy wypłacił jej zasiłek chorobowy od dnia 25 lipca 2018r. do dnia 28 września 2018r.

Nadto ze względu na okoliczność, iż prawo do zasiłku powstało przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego, jako podstawę wymiaru tego zasiłku organ rentowy przyjął kwotę 2300,32 zł (najniższa podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe za lipiec 2018r. tj. 2665,80 zł po odliczeniu 13,71% tej kwoty).

Decyzją z dnia 25 czerwca 2019r., Nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., działając na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2016. 963) w zw. z art. 3 ust.4, art. 36 ust.4, art. 43 i art. 49 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2017.1368) przyznał ubezpieczonej K. M. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 25 lipca 2018r. do dnia 28 września 2018r. od podstawy wymiaru w kwocie 2.300,32 zł.

Dowód: - dokumenty w aktach ZUS;

- przesłuchanie ubezpieczonej: k.20 odwrot.

Mając na uwadze powyższe ustalenia stanu faktycznego, Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej od zaskarżonej decyzji ZUS podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione.

W rozpoznawanej sprawie, odwołująca się K. M. domagała się zmiany zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego po zakończeniu okresu pobierania zasiłku macierzyńskiego, tj. od dnia 12 lipca 2018r. do dnia 28 września 2018r. od podstawy wymiaru wynoszącej 4.745,97 zł.

Ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd dokonał zwłaszcza na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego oraz na podstawie dowodu z przesłuchania ubezpieczonej, przy czym Sąd dokonał odmiennej oceny prawnej przedstawionego przez ubezpieczoną stanu faktycznego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. 2014.159 t.j.), świadczenia

pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą przysługują osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442, z późn. zm.), zwanym dalej "ubezpieczonymi".

Obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu zgodnie z art. 11 w zw. z art. 6 ust. 1, 3, 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podlegają:

1. pracownicy, z wyłączeniem prokuratorów,
2. członkowie rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych, zwanymi dalej "członkami spółdzielni",
3. osoby odbywające służbę zastępczą.

Dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w myśl art. 11 w zw. z art. 6 ust. 2, 4, 5, 8, 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podlegają:

1. osoby wykonujące pracę nakładczą,
2. osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanymi dalej "zleceniobiorcami" oraz osoby z nimi współpracujące, z zastrzeżeniem ust. 4,
3. osoby prowadzące pozarolniczą działalność oraz osoby z nimi współpracujące,
4. osoby wykonujące odpłatnie pracę, na podstawie skierowania do pracy, w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania,
5. duchowni.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, objęcie dobrowolnie ubezpieczeniami emerytalnym, rentowymi i chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku o objęcie tymi ubezpieczeniami, nie wcześniej jednak niż od dnia, w którym wniosek został zgłoszony, z zastrzeżeniem ust.1a.

Zaś w myśl wskazanego art. 14 ust. 1a, objęcie dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku tylko wówczas, gdy zgłoszenie do ubezpieczeń emerytalnego i rentowych zostanie dokonane w terminie określonym w art. 36 ust. 4 ustawy.

Mając na uwadze powyższe wskazać należało, iż ubezpieczona K. M., w celu otrzymania zasiłku chorobowego bezpośrednio po okresie pobierania zasiłku macierzyńskiego, tj. po dniu 11.07.2018r., powinna była zgłosić się do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z tytułu prowadzonej przez siebie pozarolniczej działalności gospodarczej.

Tymczasem - co jest bezsporne w rozpoznawanej sprawie - ubezpieczona po zakończeniu okresu pobierania zasiłku macierzyńskiego, tj. po dniu 11.07.2018r., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą ponownie zaczęła podlegać dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu dopiero od dnia 25.07.2018r., gdyż w tej dacie dokonała zgłoszenia do tego ubezpieczenia.

W tej sytuacji zasadnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął, że za okres od dnia 12.07.2018r. do dnia 24.07.2018r. ubezpieczonej nie przysługuje zasiłek chorobowy, gdyż w tym czasie ubezpieczona nie była objęta dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym.

Ubezpieczona zarzuciła w swoim odwołaniu, że co prawda w okresie pobierania zasiłku macierzyńskiego nie jest opłacana przez ubezpieczonych składka na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe, jednakże okres ten nie może być traktowany jako przerwa w podleganiu dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. W tym zakresie ubezpieczona

powołała się na wyrok SN z dnia 13 lutego 2018r., sygn. akt II UK 698/16 (OSNP 2018/10/139), zgodnie z którym pobieranie zasiłku macierzyńskiego nie powoduje ustania dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego osoby prowadzącej działalność gospodarczą, jeżeli nie spełniają się przesłanki ustania tego ubezpieczenia z art. 14 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Wobec powyższego wyjaśnić należy, iż w istocie w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 lutego 2018 r., w sprawie o sygn. akt II UK 698/16, Sąd Najwyższy wskazał, że zasiłek macierzyński wynika z ubezpieczenia chorobowego i ubezpieczenie to potwierdza. Znaczenie wówczas ma tytuł ubezpieczenia chorobowego (art. 3 pkt 1 ustawy zasiłkowej). Ubezpieczenie chorobowe jest pochodne od tytułu ubezpieczenia chorobowego. Jest obowiązkowe w stosunku pracy i dobrowolne dla osób prowadzących działalność gospodarczą. Dalej Sąd Najwyższy wskazał, że o dobrowolnym ubezpieczeniu chorobowym decyduje sam zainteresowany (ubezpieczony). Należy zwrócić uwagę na art. 14 ustawy systemowej i stwierdzić, że jest to regulacja zamknięta. Określa, kiedy powstaje i kiedy ustaje dobrowolne ubezpieczenie chorobowe. Przepis nie przewiduje przerwy w dobrowolnym ubezpieczeniu chorobowym ani zawieszenie tego ubezpieczenia. Dobrowolne ubezpieczenie chorobowe rozpoczyna się i kończy w sytuacjach opisanych w art. 14 ustawy systemowej. Nie można stwierdzić, zdaniem Sądu, że zasiłek macierzyński powoduje ustanie dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego na podstawie art. 14 ust. 2 pkt 3 ustawy systemowej, bo ustanie tytułu podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz chorobowemu należy rozumieć, jako zaprzestanie działalności gospodarczej (art. 3 pkt 1 ustawy zasiłkowej oraz art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 13 pkt 4 ustawy systemowej). Zasiłek macierzyński (podobnie zasiłek chorobowy) nie jest przyczyną faktyczną ani prawną ustania tytułu ubezpieczenia, bo nie musi oznaczać zaprzestania działalności gospodarczej w rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy systemowej (opubl. LEX nr 2490062).

Jednakże Sąd Najwyższy w dniu 11 lipca 2019r. po rozpoznaniu zagadnienia prawnego przedstawionego przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do rozpoznania przez skład siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego o treści: "Czy rozpoczęcie pobierania zasiłku macierzyńskiego przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność, która uprzednio została objęta dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym, skutkuje ustaniem tego ubezpieczenia na podstawie art. 14 ust. 2 pkt 3 w związku z art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 300)?" podjął następującą uchwałę: „rozpoczęcie pobierania zasiłku macierzyńskiego przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność, która uprzednio została objęta dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym powoduje ustanie ubezpieczenia chorobowego (art. 9 ust. 1c w związku z art. 14 ust. 2 pkt 3 w związku z art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 300 ze zm.).” **vide: uchwała składu 7 Sędziów SN z dnia 11.07.2019r., sygn. akt III UZP 2/19.**

W uchwale tej SN odniósł się do stanowiska zajętego wcześniej w wyrokach, na które powołuje się ubezpieczona w swoim odwołaniu, tj. w wyroku z dnia 13 lutego 2018r., sygn. akt II UK 698/16 oraz zajętego w wyroku z dnia 17 kwietnia 2018 r., I UK 73/17, podając, iż: „Wbrew stanowisku, które zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lutego 2018 r., II UK 698/16, oraz z dnia 17 kwietnia 2018 r., I UK 73/17, brak jest także argumentów, które uzasadniałyby przyjęcie tożsamości sytuacji prawnej pracownika oraz osoby prowadzącej pozarolniczą działalność z uwagi na nabycie prawa do zasiłku macierzyńskiego (zasada równego traktowania ubezpieczonych w obrębie tego samego systemu). W przypadku zatrudnienia pracowniczego pobieranie zasiłku macierzyńskiego powiązane jest z instytucją urlopu macierzyńskiego oraz urlopu rodzicielskiego, ponieważ stosownie do art. 184 k.p. za okres urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu rodzicielskiego oraz urlopu ojcowskiego przysługuje zasiłek macierzyński na zasadach określonych w ustawie z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Pracownik w tym czasie nie wykonuje swoich obowiązków wynikających ze stosunku pracy, a pracodawca nie wypłaca mu wynagrodzenia za pracę. Z tego względu zasiłek macierzyński ma zrekompensować pracownikowi utratę dochodu z uwagi na utratę wynagrodzenia spowodowanego przerwą w świadczeniu pracy spowodowaną opieką nad dzieckiem, co wprost wynika z art. 36 i 37 ustawy zasiłkowej, a w tym okresie nie może nabyć prawa do innych zasiłków wymienionych w art. 2 tej ustawy. Nie jest bowiem możliwe przebywanie w ramach jednego stosunku pracy na urlopie macierzyńskim i zarazem wykonywanie pracy, a obowiązkowe podleganie ubezpieczeniu chorobowemu wynika z zatrudnienia pracowniczego,

a nie samego pobierania zasiłku macierzyńskiego (art. 9 ust. 1d w związku z art. 11 ust. 1 ustawy systemowej). Dla osób prowadzących pozarolniczą działalność zasiłek macierzyński jest powiązany z urlopem macierzyńskim jedynie okresem, za który przysługuje oraz zasadami podziału uprawnień zasiłkowych między dwoje ubezpieczonych rodziców (art. 29 ust. 4 i art. 29a ustawy zasiłkowej). W okresie pobierania zasiłku macierzyńskiego osoby prowadzące pozarolniczą działalność nie mają obowiązku zaprzestania wykonywanej przez nie działalności, ale działalność ta nie stanowi wówczas tytułu do podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, a wyłącznie tytuł do dobrowolnego podlegania tym ubezpieczeniom. Ułatwienie kobietom aktywnym zawodowo w okresie po urodzeniu dziecka prowadzenia nadal działalności gospodarczej wiąże się z brakiem obowiązku opłaty składek na ubezpieczenia społeczne, ale równocześnie uniemożliwia nabycie innych świadczeń z ustawy zasiłkowej z uwagi na ustanie dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego. Ubezpieczenie z tytułu zasiłku macierzyńskiego na podstawie art. 9 ust. 1c ustawy systemowej wyłącza bowiem podstawowy tytuł do ubezpieczenia, jakim jest prowadzenie pozarolniczej działalności, a w związku z tym wynikające z niego dobrowolne ubezpieczenie chorobowe. (...) Konkludując, rozpoczęcie pobierania zasiłku macierzyńskiego przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność, która uprzednio została objęta dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym, powoduje ustanie ubezpieczenia chorobowego, ponieważ z mocy prawa ustaje tytuł podlegania tym ubezpieczeniom. Ponowne objęcie dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym może zatem nastąpić dopiero po zakończeniu pobierania zasiłku macierzyńskiego, co rodzi po stronie osoby prowadzącej pozarolniczą działalność konieczność ponownego złożenia wniosku o objęcie jej dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym.

Jak zatem wynika z powyższego, ubezpieczona K. M. chcąc podlegać dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu po zakończeniu okresu pobierania zasiłku macierzyńskiego miała obowiązek we własnym zakresie zgłosić się do tego ubezpieczenia. Skoro uczyniła to dopiero w dniu 25 lipca 2018r., to za okres niezdolności do pracy z powodu choroby liczony od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, tj. od dnia 12 lipca 2018r. do dnia 24 lipca 2018r., nie przysługuje jej zasiłek chorobowy.

W swoim odwołaniu ubezpieczona zarzuciła nadto organowi rentowemu naruszenie art. 43 ustawy z dnia z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, poprzez jego niezastosowanie, a zgodnie z którym, podstawy wymiaru zasiłku nie ustala się na nowo, jeżeli między okresami pobierania zasiłków zarówno tego samego rodzaju, jak i innego rodzaju nie było przerwy albo przerwa była krótsza niż 3 miesiące kalendarzowe.

Stwierdzić jednak należało, iż w tym zakresie zasadnie organ rentowy przywołał treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 04.10.2018r. sygn. akt III UZP 6/18, zgodnie z którą: „od dnia 1 stycznia 2016 r. wystąpienie po zakończeniu pobierania zasiłku macierzyńskiego nieprzekraczającej 30 dni przerwy w podleganiu dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu przez ubezpieczonego niebędącego pracownikiem, powoduje, że podstawę wymiaru zasiłku chorobowego dla tego ubezpieczonego ustala się zgodnie z art. 48a ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 15 maja 2015 r. o zmianie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2015 r., poz. 1066), natomiast nie stosuje się art. 43 w związku z art. 48 ust. 2 tej ustawy.”

Zdaniem Sądu Najwyższego, sytuacja prawna osoby ubezpieczonej niebędącej pracownikiem powinna być w pierwszej kolejności rozpatrywana przez pryzmat regulacji art. 48a-50 ustawy zasiłkowej. W przypadku, w którym jest ona uregulowana w tych przepisach, art. 43 tej ustawy nie będzie mógł znaleźć odpowiedniego zastosowania. Do zastosowania art. 43 ustawy zasiłkowej będzie uprawniała wyłącznie sytuacja, w której pomiędzy ustaniem ubezpieczenia chorobowego z innego tytułu a ponownym rozpoczęciem się takiego ubezpieczenia nie wystąpi żadna przerwa (nawet taka, która jest związana jedynie z nieopłaceniem składki na ubezpieczenie chorobowe bądź z opóźnieniem w jej opłaceniu, gdyż w takiej sytuacji znajdzie zastosowanie art. 48a ust. 4 ustawy zasiłkowej.)

Wobec powyższego stwierdzić należało, iż do sytuacji prawnej ubezpieczonej w niniejszej sprawie powinny znaleźć zastosowanie odpowiednie przepisy art. 48a-50 ustawy zasiłkowej, a nie art. 43 tej ustawy.

Stąd też właściwie organ rentowy wskazał, iż zgodnie z art. 49 ust. 1 pkt. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, jeżeli niezdolność do pracy powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego, podstawę wymiaru zasiłku stanowi najniższa miesięczna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe za miesiąc, w którym powstało prawo do zasiłku, po odliczeniach, o których mowa w art. 3 pkt 4 – dla ubezpieczonych, dla których określono najniższą podstawę wymiaru składek.

Ze względu na okoliczność, iż uprawnienie ubezpieczonej do zasiłku chorobowego powstało przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego, jako podstawę wymiaru tego zasiłku organ rentowy przyjął kwotę 2300,32 zł (najniższa podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe za lipiec 2018r. tj. 2665,80 zł po odliczeniu 13,71% tej kwoty).

Mając na uwadze powyższe, Sąd w pkt. I-wszym sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonej jako bezzasadne.

W pkt. II-gim sentencji wyroku Sąd zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa, gdyż ubezpieczona (jako strona przegrywająca w niniejszym postępowaniu), z mocy prawa zwolniona jest od obowiązku ich poniesienia – tj. na podstawie art. 96 ust.1 pkt. 4 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398).

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.